

Francesc Camps ha renovat la confiança en Emilio Fernández com a president del consell d'administració de RTVV.

El govern de Francesc Camps barra el pas a TV3 amb el mateix ímpetu amb què controla Radiotelevisió Valenciana (RTVV). La manipulació als informatius és total: Canal 9 i Ràdio 9 són dues armes al servei del PP. Els partits opositors i els treballadors mateix, però, s'hi han ben resignat.

“**N**o es recorda ni existeix enlloc una manipulació tan grollera com la que Telemadrid practica cada dia”, va clamar fa uns mesos el president del govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, en un acte públic en què també va preveure que tant Esperanza Aguirre com Alberto Ruiz-Gallardón s'endurien una “sorpresa” als comicis del 27 de maig. Ni l'un ni l'altre comentari no eren gaire encertats: la “sorpresa”, no arriba ni amb efecte retroactiu, i sobre la manipulació informativa a Telemadrid... segurament és perquè Zapatero no veu Canal 9.

A la televisió pública madrilenya, els redactors disconformes amb la política de l'ens s'han organitzat i ho denuncien. A Burjassot, on hi ha la seu central de RTVV, hi predomina el silenci: els desafectes treballen arraconats i van acabar esgotats per la lluita contra els intents pri-

La seua

vatitzadors d'Eduardo Zaplana; els més dòcils acaten amb reverència les ordres del cap d'informatius, Lluís Motes, que té fil directe amb el president valencià, Francesc Camps, i a qui al si de la televisió tan sols fa ombra, i d'aquella manera, el director general, Pedro García.

Zaplana. Camps. Motes. García. Quatre persones que tenen molt més a veure que no sembla. Els dos primers es detesten mútuament, però comparteixen una obsessió: fer dels mitjans de comunicació públics una eina al servei absolut dels seus interessos particulars. L'actual president no ha atenuat la censura; ans al contrari, ha reforçat el paper fiscalit-

zador de Motes, responsable de la línia informativa des de 2001, quan encara hi havia Zaplana. Pel que respecta a García, era un home de l'estricta confiança del de Cartagena, amb qui fou cap de premsa de la Generalitat, però no va badar quan Camps va erigir-se en candidat, i va convertir-se en un dels primers fitxatges del bàndol enemic. Una adquisició llaurada al començament de 2003, ja que García va fer de cap de comunicació del comitè de campanya del PP. Ja sota govern de Camps, fou secretari de relacions amb els mitjans de comunicació, càrrec que canvià el 2004 per la direcció general de RTVV.

Aquest *modus operandi* és habitual, des que el PP governa el País Valencià. Qui va ser director de Canal 9 els anys 1996 i 1997, Jesús Sánchez Carrascosa, també murcià, havia dirigit les campanyes electorals dels populars el 1993 i

Fer boicot al consell d'administració de RTVV hauria obert un panorama nou

Padro Garcia obre pas a la comitiva popular la nit electoral de 2003. De cap de campanya del PP passà a director general de RTVV.

el 1995, i va repetir aquestes funcions el 1999. Genoveva Reig, cap de Canal 9 de 1998 a 2004, abans havia estat cap de premsa de Zaplana a Benidorm i, ja amb aquest a la Generalitat, sots-directora del seu gabinet i directora general de mitjans de comunicació. Conduir l'àrea comunicativa del PP sembla l'avantsala d'un despatx a la planta noble de RTVV.

Capcots. Com ha estat dit, però, a la ràdio i a la televisió públiques valencianes no hi ha cap revolta laboral. Els supervivents de l'antic règim no tenen la síndrome d'Estocolm, si bé se cenyeixen a fer la feina que els encomanen. Del comitè de redacció aprovat al conveni del 1997, i que funcionà fins el 2003, tan sols en resta això, el record. Els nouvinguts no volen participar en les votacions per escollir-lo, i l'absència de quòrum s'afegeix al cansament dels més veterans.

La Unió de Periodistes Valencians ha atorgat als treballadors de Telemadrid el premi a la llibertat d'expressió d'en-

guany, i el PSOE fa boicot a l'ens públic madrileny com a mostra de repulsa per la manipulació informativa. En el cas valencià, els socialistes no tenen ni la possibilitat de boicotar Canal 9, perquè aquesta cadena els silencia tan calladament com a Esquerra Unida, el Bloc o qualsevol organització que gose qüestionar la política dels conservadors.

Quan al 1995 els socialistes van abandonar la Generalitat, RTVV comptava 589 treballadors. Al 1999, n'hi havia gairebé 1.400: era l'inici d'una allau de contractes temporals que encara no ha tingut aturador. Fet i fet, RTVV ofereix avui unes taxes de temporalitat insòlites en una empresa pública, amb puntes del 50%. Els fixos no arriben al miler. De provisionals, i depenent de l'època de l'any, n'hi ha entre 400 i 900, sempre escollits escrupolosament i prests a assumir la parcialitat informativa. L'últim concurs d'oposicions, fet el 2003, és als tribunals perquè els sindicats asseguruen que van filtrar-se'n els exàmens. Més de 300 persones han aconseguit una feina indefinida a RTVV des que el PP governa el País Valencià.

Arbitrarietats. "La contractació temporal a RTVV és del tot arbitrària", diu Víctor Sánchez, líder d'UGT a l'ens públic. "Contracten qui els dona la gana, no hi ha criteris professionals", afegeix, "i tenen especial cura a l'hora de triar els redactors". "Ací –rebla– n'hi ha que fa deu anys que hi treballen i encara no són fixos, però la gent és agraïda amb qui li ha donat feina en canvi d'un bon sou".

El seu homòleg de CCOO, Ignasi Àngel, recorda que "Lluís Motes ja treballava a Canal 9 abans que el PP arribara al Consell, però és innegable que s'afavoreix laboralment aquells que interessen i que s'arraconen o s'expulsen els contestataris". En efecte, els no afins no desenvolupen feines informatives que puguen ferir la imatge idíl·lica que RTVV transmet dels populars i del País Valencià. A tot estirar, fan notícies d'internacional o de successos. Els més infidels són deportats a Punt 2, un canal de més qualitat i plenament en valencià, però amb poca audiència i un pes informatiu nul.

Sobre el comitè de redacció, Sánchez observa que "la gent ja en desisteix, està farta que a la direcció no els en feren cas, i això que els informes que elaboraven sobre la manipulació eren tan bons que els feien servir en alguna facultat de Periodisme". Àngel recorda que "els treballadors vam viure el nostre moment àlgid amb motiu de l'intent de Zaplana de privatitzar RTVV; després, hem tingut moltes dificultats per a reprendre certs aspectes, com ara aquest, la manipulació informativa". La mala relació entre aquests dos representants sindicals és un dels motius de l'absència de crítica interna a la línia editorial.

Renúncia? Si el PP actua de forma tan tendenciosa a RTVV, per què no es fa evident amb alguna acció d'impacte? Aquesta pregunta s'ha estès després dels comicis del 27-M, i parteix de la certesa que els populars no tenen la intenció de democratitzar els mitjans públics. La manera de collar-los era senzilla: no ocupar les cadires del consell d'administració de RTVV que el PP cedeix a l'oposició: cinc de les onze, una minoria absoluta amb dret a salari i, com a màxim, a la patacada. Els socialistes i el Compromís critiquen que aquest òrgan mai no haja consensuat el nomenament dels alts càrrecs –director de RTVV, de Canal 9 i de Ràdio 9–; el PSOE, fins i tot compara la piconadora del PP valencià amb la pluralitat que ells presumeixen d'haver introduït a RTVE.

La setmana després dels comicis valencians, en una entrevista en aquest setmanari [vegeu núm. 1.199], el columnista J. J. Pérez Benlloch reclamava amb urgència la deserció progressista al consell d'administració; a *El País*, el 14 de juliol, el periodista Adolf Beltran suggeria això mateix en un article d'opinió –"¡No me hablen de la tele!"–; l'11 de juny, a *Levante*, el sociòleg Rafa Xambó criticava que l'oposició acceptara de formar-ne part "per un jornal i uns quants viatges", si bé al cap d'un mes, quan una part del Compromís va proposar-lo com a conseller de l'ens, no sols va acceptar el càrrec, sinó que va presentar-se com una millor opció que no Amadeu Sanchis, proposat per l'altre sector del Compromís.

Deixar vacants els cinc llocs en qüestió hauria obert un panorama nou: com passa en molts càrrecs públics, hi hauria hagut la possibilitat que els anteriors consellers

Amadeu Sanchis, del Compromís.

Ignasi Angel, líder de CCOO a RTVV.

Víctor Sánchez, membre d'UGT a RTVV.

José I. Pastor, del PSPV.

ho continuaren essent en funcions. Si els designats per l'oposició hagueren dimitit, el PP s'hauria trobat amb la possibilitat de copar els onze representants. En cas que ho haguera considerat massa obscè, aleshores podria haver sorgit el debat que anhelen els grups progressistes: que les Corts repensen el model de RTVV, la seua llei de creació, i que els mandats dels consellers no coincideixen amb la legislatura en curs, cosa que sotmet l'ens a la majoria de torn.

Continuisme. El consell d'administració, però, s'ha renovat, i el PP, en l'habitual segona votació, ha tornat a imposar Pedro García com a director general. No hi ha hagut cap torcebraç, a part el que han tingut dins el Compromís.

Amadeu Sanchis, l'home de la coalició a RTVV, afirma que, "com va dir Allende, les vies democràtiques cap al socialisme mai no passen per abandonar les institucions". "Per aquesta regla de tres –rebla–, no ocupariem els escons a les Corts. Tinc clar que tindrè una sensació d'impotència, però aspire a establir-hi un model semblant al de RTVE."

José Ignacio Pastor, vice-president del consell i membre del PSPV-PSOE, tampoc no veia bé la plantada, i explica que, "des de dins", els socialistes aspiren a introduir-hi novetats com ara "un consell assessor –creat per llei, però que no funciona– o l'acatament de les recomanacions que el Consell Valencià de Cultura i l'Acadèmia Valenciana de la Llengua fan a RTVV, i que aquesta desatén de manera reiterada". Els socialistes també promouen una proposició parlamentària per reformar-ne la llei de creació: caldrien dos terços dels vots de les Corts per a

PP, successos, aigua, victimisme, oratge i esport copen els noticiaris

escollir el director general. Hi hauria un organisme de control extern –el consell de l'àudio-visual que ja van acordar de crear el PP i el PSPV en pactar la reforma estatutària–, una oficina de l'audiència, es recuperaria el consell de redacció i el finançament hauria de ser transparent... Però és viable, tot plegat?

Ben pocs hi posen expectatives. Canal 9 és un atípell massa llaminer perquè el PP el normalitze. Els informatius fa anys que s'estructuren sobre cinc pilars: PP –lloança absoluta de la gestió pròpia i, des de fa tres anys i mig, victimisme vers l'executiu espanyol–; successos –sobretot del País Valencià i provocats per immigrants, amb la demanda consegüent de més policia per part del Consell–; l'oratge –tant si fa fred com si fa calor, és notícia destacada, i més encara si porta sequera i la possibilitat de reclamar l'aigua de l'Ebre–; un magazín de caire social, "La revista", en què es barregen les festes locals i la *jet set*; i, per acabar, els esports, que sovint inclouen imatges i declaracions de líders populars presenciant partits diversos. El format té molt d'èxit.

Ara el PP ha substituït cinc dels seus sis membres al consell d'administració. Només hi continua el president, Emilio Fernández, una persona procedent de la vella AP, secretari de finances del partit en temps del cas Naseiro. Dels nous, se'n

destaquen Paz Ferrín, dona de Víctor Campos –fins fa poc únic vice-president del Consell–, i Miquel Domínguez, tinent d'alcalde a València fortament lligat a l'Opus Dei. Cap no té experiència prèvia en el món comunicacional.

El consell es reuneix un dia el mes, és dividit en comissions i, al final, sempre, qui diu què s'ha de fer és el PP. Els seus membres determinen des del model de debats electorals –un de sol, en *prime time*, amb un format molt rígid i conduït per Lluís Motes– fins a l'aprovació dels comptes. Uns números, els de RTVV, que no es faciliten a l'oposició i que tan sols es poden intuir gràcies al síndic de comptes: al seu últim informe, referent a l'exercici del 2005, avisa que cal "una estructura de despeses més ajustada al nivell d'ingressos reals", perquè, si no, "el procés de descapitalització continuat exigirà creixents aportacions financeres de la Generalitat". El dèficit del grup voreja els mil milions d'euros, en bona part per culpa del negoci ruïnós del futbol –RTVV revèn quasi a meitat de preu els drets del València, del Vila-real i del Llevant que prèviament adquireix a preu d'or–; la gran quantitat de producció externa –malgrat la saturació de personal a sou, s'ha contractat multimilionàriament Fernando Sánchez Dragó, Julián Lago i Carlos Dávila, que després escampen meravelles del País Valencià–; i l'abundant adquisició de pel·lícules –a Canal 9, hi ha dies en què n'emeten fins a sis, totes en castellà. I a Ràdio 9, hi predominen els ex-locutors de la COPE.

Al remat, doncs, una televisió de partit pagada entre tots els valencians.

Víctor Maceda